

CENTRE PARROQUIAL

JOSEP ARDERIUS I ESTER PLANAS

El Centre Parroquial va ser l'entitat vinculada a la parròquia que, a partir dels anys cinquanta, va aglutinar les poques, per no dir úniques, activitats que es feien en el poble per a la mainada i els joves. De fet, es parla de Centre Parroquial com a entitat des del 1953, any en què fou inaugurat un local propi, però des de molt abans existia un grup de persones voluntàries que amb la col·laboració del rector i el vicari preparaven activitats.

Mossèn Miquel Estruch, vicari de la parròquia de Sant Esteve de Castellar, va organitzar (no sabem ben bé des de quan, però sí fins a l'estiu de 1936) projeccions de cinema amb una màquina propietat de la parròquia per a la mainada que anava a catecisme, els diumenges a la tarda en una de les aules de les Escoles del Patronat Tolrà.

Amb l'esclat de la guerra, aquestes projeccions van quedar interrompudes fins a la seva fi. L'any 1939 es van recuperar aquestes activitats a través de la voluntat de les Joventuts d'Acció Catòlica, tal com consta en un programa de mà del 24 de setembre de 1939: aquell dia va tenir lloc una projecció de cinema infantil en l'aula de «Nenes» del Patronat Tolrà.

Mica en mica aquestes projeccions van anar agafant ressò. Eren alternades amb les actuacions teatrals a càrrec del grup dels mateixos joves. Cal pensar que durant els anys de la postguerra no hi havia altres alternatives d'esbarjament per a infants i joves que les organitzades pels Joves d'Acció Catòlica.

El repertori de cintes de cinema era molt reduït i no estaven en el millor estat desitjable, cosa que vol dir que normalment es trencaven durant la projecció i calia aturar-la i arreglar-la, amb el consegüent aldarull provocat per la xerinola de la quitxalla assistent. El grup teatral dels Joves d'Acció Catòlica estava format, entre altres, per Bonifaci Marra, Joan Piñot, Francesc Serra, Felip Valls, Carles Campderrós i Ramon Casamada. Van construir un escenari amb els mitjans que disposaven per poder estrenar les obres que assajaven. Progressivament es van multiplicar les actuacions.

El 4 de desembre de 1948 el setmanari *Forja* va publicar una nota titulada «Un altre rotund èxit del Teatre Parroquial», fent referència a les dues últimes

obres de teatre representades en l'escenari (descriu per l'autor de l'article com «petit i sense les condicions necessàries»). Les dues obres eren *La Rosa beneïda*, a càrrec dels Joves d'Acció Catòlica, i l'altra *L'hereu Pruna*, a càrrec dels Amics del Teatre. Marià Romeu Sanarau, actor veterà de l'Esbart Teatral de l'Ateneu Castellarenc, que ja havia demostrat sobradament les seves dots com a director, es devia encarregar de dirigir-les.

Tot i aquesta activitat, el Centre Parroquial no existia, tal com ho demostra el comentari del 4 de desembre de 1948, que reivindicava la creació d'un Centre Parroquial, o més ben dit, que reivindicava un local propi.

Però en tots els comentaris publicats en el setmanari *Forja* sobre les activitats que s'organitzaven, l'encapçalament acostumava a ser Centre Parroquial.

Successivament, des del 1949 fins el 1953, apareixen aquestes referències. També és interessant observar els diferents noms o descripcions que rep aquest local utilitzat pel Centre Parroquial:

— El 27 de març de 1949 es va celebrar una vetllada de prestidigitació en el «local interí del Centre Parroquial».

— El 30 de març de 1949 es va fer el repartiment de premis del VI Concurs de Pessebres. El setmanari *Forja* ho anunciava així: «Centre Parroquial de Sant Esteve de Castellar. Saló del Patronat Tolrà. Diumenge 30 de març. Repartiment de premis del VI Concurs de Pessebres. Poesies-cant-prestidigitació».

El «saló» esmentat era la mateixa aula gran de la secció de «Nenes» de les Escoles del Patronat Tolrà, descrit anteriorment com a «local interí del Centre Parroquial».

— El 2 d'abril de 1949, la Comissió organitzadora Pro-Centre Parroquial convidava a tothom a assistir el dia 3 a la vetllada teatral (Teatre del Centre Parroquial) en el «local interí del Patronat Tolrà».

— El 4 de març de 1950 era anunciada l'actuació teatral del Quadre Escènic de la Puríssima de Sabadell en la «sala de festes del Col·legi de les Germanes Dominiques». Cal suposar que aquest escenari és el mateix que utilitzava el Centre Parroquial i que les mestres germanes dominiques feien servir per a les activitats del curs.

— El 2 de juliol de 1950 es va celebrar la festa de final de curs de les escoles en el «saló del col·legi o saló de festes del Patronat Tolrà».

— El 26 de desembre de 1950 el quadre escènic del Col·legi de les Dominiques va presentar l'obra *Els Pastorets*. No s'especifica on fou representada, però segurament en aquell saló o sala de festes.

— El 1951 un grup de joves actors, format per Pere Fité, Àngela Sala, Francesc Ordeig, Ricard Tàpies, Josep Ventura i altres, van representar *L'Estel de Nazaret* en el «local de les Escoles Tolrà o teatre de les Germanes Dominiques».

— L'editorial del setmanari *Forja* del 9 de febrer de 1952, titulada «Una necessitat de Castellar», parla de la necessitat de disposar d'un local amb les condicions adequades per al Centre Parroquial, ja que no les tenia.

El 1953 hi ha la primera referència que s'estaven fent obres en el local del Centre Parroquial. L'1 de març de 1953 el grup teatral Pomell Artístic, format

Centro Parroquial - Castellar del Vallés

**Días 25 y 26
de Diciembre de 1955**

A las 6 en punto de la tarde

*Quan fem comèdia, és lo que no hi ha!
Som una quitxalla tan esperada
que de disbarats en fem un reguitzell,
però vostès ens els saben perdonar
i ens tracten tan bé cada vegada,
que molt agraïts estem nosaltres*

ELS MARRECS DEL POMELL

«POMELL ARTÍSTIC», al desear al públic castellarense unas Felices Navidades y un venturoso Año Nuevo, se complace en invitarles en estas fiestas a las representaciones que sus «MARRECS» efectuarán de la conocida «rondalla» en tres actos y nueve cuadros, original de D. JOSE M.ª FOLCH y TORRES

La Xinel·la Preciosa

bajo el reparto siguiente por orden de aparición en escena:

GALDRIC . . . Francisco Ferrer
LARI . . . Juan Vila Hosta
ERMITA . . . Clemente Carreras
CROSTONET . . . Esteban Ribas
GUIDO . . . Antonio Carreras
FLORINETA . . . M.ª Teresa Mach
TIBURCI . . . Ramón Rusiñol
PANIS . . . Narciso Torrents
PEROL . . . Ramón Faja
TOMEU . . . Ricardo Carné
GIUMAR . . . Rosa M.ª Trujillo
BEATRIU . . . M.ª Rosa Salvadó

BERENGUERA . . . María Munt
GOBELET . . . José A. Boadella
MANDATARI . . . Juan Vila Comellas
BARO DEL VERM . . . Esteban Rocabert
PRINCEP ALIBERT . . . Juan M.ª Sabater
ROCABERT . . . Dionisio Domingo
DON TOMAS . . . Juan Roura
LLENYATER . . . Jaime Vilá
PUNYCLOS . . . Juan Grau
RODELL . . . Jaime Simón
NITUS . . . Juan Baldó

y sus restantes elementos en la intervención de

SOLDATS, PATGES, NOBLES, DAMES y LLENYATERS

Escenografía: **Hnos. Salvador** - Vestuario: **Closa** - Maquillaje: **Sánchez** - Apuntador: **Alberto Pélachs** - Tramoya: **Moré-Subirana** - Luces: **Juan Tordera** - Sonido: **José Sales**
Dirección: **Pedro Fité**.

Títulos de los cuadros. Acto I: I, Dalt del cim hi ha tamborinada. II, L'oreneta engabiada. ACTO II: III, L'aigua fresca hi ha vegades que no és bona. IV, La caça del senglar. V, La sorpresa del Baró o el desmai de Beatriu. ACTO III: VI, L'astúcia de Berenguera. VII, El salvament VIII, Les trifulques d'un patge i el triomf de l'amor i la veritat. IX, Sempre tot s'acaba bé si es té el cor noble i bo.

¡Una velada organizada por Pomell Artístic!

NOTAS.—Para invitaciones dirigirse a D. Pedro Palomero. Se empezará como es costumbre a la hora anunciada.

RAPIDO MANUAL NUEVO

CALLE NUEVA, 77

Juan Bosch Busquets

*Desea a su clientela y público en general unos
felices Fiestas Navideñas*

Compostura de calzado de todas clases

Cine Centro Parroquial

1.º de Enero de 1956

Tarde a las 4

Proyección del interesante film de aventuras, protagonizado por L. TRENKER y M. HOLZMEISTER:

«EL DIABLO DE FUEGO»

junto con la divertida peripecia de STAN LAUREL y OLIVER HARDY, en

“Hospital Provincial”

NO-DO

per joves castellarencs amb una empena admirable, es va reunir a la rectoria per aprovar els Estatuts de l'associació, i alhora, acordaren col·laborar econòmicament amb les obres del Centre Parroquial, és a dir, l'aula gran de la secció dels «Nens».

El 3 d'octubre de 1953 el setmanari *Forja* publicava diverses notícies relacionades amb el Centre Parroquial que fan pensar que des de feia temps d'estaven concentrant tots els objectius per aconseguir un local per al Centre. Per una banda, hi havia una Comissió Pro-Centre Parroquial, formada per mossèn Josep Esteve Ribot, rector; Vicenç Corominas, Salvador Regué i Joan Piñot; i per l'altra, s'havien fet donacions, col·laboracions i accions econòmiques destinades al Centre Parroquial: l'empresa Vda. de Josep Tolrà s'encarregava d'enguixar el sostre de la sala i de construir l'escenari. El senyor Pedro Masaveu havia donat 45.000 pessetes per comprar un projector de cinema de 16 mm sonor, i l'esmentada Comissió havia emès bons de 1.000 pessetes, fraccionades en 100 ptes, sense interès i amortitzables en la mesura que ho permetessin les possibilitats per cobrir despeses.

A mitjans de novembre el local estava quasibé enllestit i s'hi feien proves acústiques, i el dia 28 es va inaugurar. Segons la ressenya publicada al setmanari *Forja* el 12 de desembre, el local del Centre Parroquial tenia una capacitat per a 430 persones, les parets estaven tapissades per millorar l'acústica i l'escenari disposava d'un teler complet, un equip de luminotècnia i cabines per als actors. Els primers a visitar el local van ser els subscriptors dels bons. L'acte, presidit per mossèn Josep M. Esteve i les autoritats, es va cloure amb la representació de l'obra *Foc nou* a càrrec del Pomell Artístic.

A partir d'aquest moment, cada diumenge a la tarda hi havia sessions de cinema, alternades amb les representacions i vetllades teatrals. Els dies 17 i 24 de juliol de 1954 el setmanari *Forja* va publicar els Estatuts del Centre Parroquial.

Mica en mica es van anar millorant les condicions de la sala. El 20 de novembre de 1954 el setmanari *Forja* publicava que Francesc Graells estava perfeccionant l'acústica per a les sessions de cinema i properament es preveia la instal·lació de dues estufes de clofolla d'ametlla.

Malgrat aquesta empena, sembla que a mitjans de 1955 la gent no responia com els anys anteriors, ja que el 14 de maig de 1955, la Junta Reguladora del Centre Parroquial va anunciar al setmanari *Forja* la seva decisió de suspendre les sessions de cinema durant l'estiu perquè la projecció de 16 mm presentava dificultats tècniques, les cintes estaven en mal estat i molts diumenges no es recaptava la quantitat suficient per pagar les despeses. Sí van continuar, però, les representacions teatrals durant la resta d'any, a càrrec del Pomell Artístic i els seus «Marrecs».

Mentrestant, es van fer gestions per intentar solucionar aquests problemes i recuperar les sessions de cinema. Van parlar amb el senyor J. Oliver, propietari del Cinema Califòrnia, amb l'objectiu que l'empresa d'aquest cinema s'encarregués també de les projeccions del Centre Parroquial. Sortosament les

converses van acabar amb acord, i el 10 de desembre de 1955 el setmanari *Forja* anunciava l'inici altra volta de les projeccions de cinema. El 19 de febrer de 1956 es va fer la primera projecció d'aquesta etapa a càrrec ja dels tècnics responsables del Cinema Califòrnia, amb la pel·lícula *Mi mula Francis*. Així es va recuperar el programa alternat de cinema i teatre.

A principis d'octubre de 1956 la Junta del Centre Parroquial estava formada per Joan Carreras, president; Joan Moré, secretari; Joan Tordera, tresorer; Vicenç Corominas, Pere Homet i Josep Arderius com a vocals; i mossèn Sebastià Rossell, nou rector des del 29 de juliol de 1956, consiliari.

Fins el juliol de 1967 es van continuar fent les projeccions de 35 mm. El mes d'agost la Junta del Centre Parroquial va acordar amb l'empresa del Cinema Califòrnia començar una sèrie d'obres en l'interior del local del Centre per millorar-lo: posar butaques noves, arreglar la sala i instal·lar un *Cinemascope*. Per aquest motiu les projeccions van quedar suspeses durant un mes.

El 24 de setembre es va inaugurar el nou local i es van reempendre les projeccions, ara ja amb *Cinemascope*. Van continuar fins el 27 de juny de 1970. En aquell moment es va tornar a veure que el Centre ja no rutllava com al principi: l'editorial que el setmanari *Forja* va dedicar al Centre el 7 de novembre de 1970 feia una crida a tots els pares perquè col·laboressin amb la Junta del Centre per tirar endavant les projeccions i trobar una solució entre tots. Però aquest intent de recuperar les activitats no va reeixir, tal com ho demostra l'article sobre la parròquia, publicat a *Forja* el 3 d'abril de 1971, en el qual es deia que s'havien suprimit les sessions de cinema infantil fins que hi hagués una nova possibilitat de fer-les dignament.

Tot i que havien passat més de quaranta anys des de les primeres projeccions i el Castellar dels anys setanta no era el dels anys trenta, l'oferta d'activitats d'esbarjo per a joves i infants entre 7 i 14 anys no havia millorat, ans al contrari, ja no hi havia ni les projeccions de cinema del Centre Parroquial. Això és del que es queixava un pare castellarenc en una carta publicada al setmanari *Forja* el 5 d'abril de 1972. Les activitats no es van recuperar i el local del Centre Parroquial fou reformat com a aules per al col·legi, mancat d'espai. El 22 de maig de 1972 el Consell Pastoral de la Parròquia va anunciar l'inici de les obres de reforma en la part de l'edifici del Patronat Tolrà que en els darrers vint anys havia estat el local del Centre Parroquial. En el primer pis es farien aules i la planta baixa podria ser utilitzada tant pel col·legi com per les activitats organitzades des de la Parròquia per la mainada. També explicaven que abans de prendre aquesta decisió, un grup de pares havien intentat buscar una solució per al local del Centre, però que la inseguretat de la seva estructura no permetia fer altra cosa. El setmanari *Forja*, portaveu de la parròquia de Sant Esteve de Castellar, no es va fer ressò en cap altre número publicat de l'evolució i fi de les obres, ni de l'ús de l'espai de la planta baixa per a activitats de la Parròquia destinades a la mainada. D'aquesta manera es va acabar definitivament el Centre Parroquial, del qual l'entitat de bàsquet Centre Parroquial Castellar n'ha conservat el nom.